

Fikri Alandaki Kopukluğumuzu Edebiyatla Şiirle Yeniden

— kul mehmet · 29 Kasım 2019

Fikri Alandaki Kopukluğumuzu, Edebiyatla Şiirle Yeniden Sağlamaştırmalıyız.

Gezdiğim sokakların okuduğum şiirlerin kırık duruyor sözleri, yarına yol gösterecek olan işaret levhaları kırık, yolları sokaklar üzgün ve yeşerecek olan dalları parçalanmış duruyor, parçalar halinde. Bunu bir rastlantı sonucu değil, insanlar arasında gezinirken gördüm. Okumaya anlayışa dair bir kalıntı dahi göremedim desem şaşırın sizlerde benim gibi! Bizi böylesine zayıf düşüren nedir idealsizlik midir? Bocalama mıdır? Yarım halimizle bizi tamamlayacak olan şiirlerle, kendimizi tam ederek tam olmaktan mı korkuyoruz? Çözemedim, düğüm düğüm oldum kaldım! Oysa şiir veya edebiyat insanın yaşam alanında yol alırken, parçalanmış halimizi bir arada tutmada, yarım yaşanmışlığımızı bütünlüğe ulaştırma açısında bir felsefe bakış açısı üreterek bize güzel olanı sunma peşindedir, lakin biz peşinde değiliz ne yazık ki!

Belki bizden önceki nesil de, enkazın üzerine yeni bir bina inşa etmekten söz ederken sağlam binalar kurdular. Gel gör ki o günlerde herkese hitap ettiği kitle buna hazırken, bugün henüz bizler buna hazır değiliz galiba efem, ama gelecek kuşaklar buna hazır olacaktır temennisiyle, edebiyat alanında şiirle okunurluk adına sevilirlik adına, güzel binalar inşa edecek miyiz bu çok önemli. İşte benim üzüntüm bundandır, gezdiğim sokaklarda bu yıkıntıları görürken üzülüyorum.

Ben, ruhumuza özümüze karşı bir medyan okuma kahramanlığını sergileyelim demiyorum. Belki bugün sade bir insan olan bizler, edebiyat ve şiirle bir üstinsan olarak, insanı sevmeyi onun değerlerine sahip çıkmasını isterken, okumayı severek gönlü süslemek gerektiğini söylerken, şu anki bakış açımı belki hiç gerçekleşmeyecek gibi görünse de, böyle bir atlamayla sıçramayla yolun karşındaki güzel olana, bir adımda değil üç beş adımda atlamayla diyelim buna ulaşmak için çabalamak gibi bir sorumluluğumuz olduğunu da unutmayalım.

Bugünlerde herkes gitmek istiyor

Küçük bir sahil kasabasına

Bir başka ülkeye, dağlara, uzaklara...

Hayatından memnun olan yok.

Kiminle konuşsam aynı şey...

Her şeyi, herkesi bırakıp gitme isteği.

Öyle "yanına almak istediği üç şey" falan yok.

Bir kendisi

Bu yeter zaten.

Her şeyi, herkesi götürdün demektir.

Keşke kendini bırakıp gidebilse insan.

Ama olmuyor.

Hani kendimizden razıyız diyelim, öteki de olmuyor.

Yani her şeyi yüzüstü bırakmak göze alınmıyor.

Böyle gidiyoruz iste.

Bir yanımız "kalk gidelim",

öbür yanımız "otur" diyor.

"Otur" diyen kazanıyor.

O yan kalabalık zira...

İş, Güç, sorumluluk, çoluk çocuk, aile,

Güvende olma duygusu...

En kötüsü alışkanlık

Alışkanlığın verdiği rahatlık,

Monotonluğun doğurduğu bıkkınlığı yeniyor.

Kalıyoruz...

Kus olup uçmak isterken, ağaç olup kök salıyoruz.

Evlenmeler...

Bir çocuk daha doğurmalar...

Borçlara girmeler...

İşi büyütmeler...

Bir köpek bile bizi uçmaktan alıkoyabiliyor.

Misal ben...

Kapıdaki Rex'i bırakıp gidemiyorum.

Değil bu şehirden gitmek,

iki sokak öteye taşınamıyorum.

Alıp götürsem gelmez ki...

Bütün sokağım köpeğim olduğunun farkında

Herkes onu o herkesi seviyor.

Hangi birimizle gitsin?

"Sırtında yumurta küfesi olmak" diye bir deyim vardır;

Evet, sırtımızda yumurta küfesi var hepimizin

Kendi imalatımız küfeler.

Ama eğreti de yaşanmaz ki bu dünyada.

Ölüm var zira.

Ölüme inat tutunmak lazım.

Bari ufak kaçıřlar yapabilesek.

Var tabi yapanlar, ama az

Sadece kaymak tabakası

Hepimiz kaçabilesek...

Bütçe, zaman, keyif... Denk olsa.

Gün içinde mesela...

Küçücük gitmeler yapabilesek.

Ne mümkün

Sabah 9, akşam 18

Sonra başka mecburiyetler

Sıkışıp kaldık.

Sırf yeme, içme, barınmanın bedeli

Bu kadar ağır olmamalı.

Hayatta kalabilmek için bir ömür veriyoruz.

Bir ömür karşılığı, bir ömür yani.

Ne saçma...

Bahar mıdır bizi bu hale getiren?

Galiba.

Ben her bahar asık olmam ama

Her bahar gitmek isterim.

Gittiğim olmadı hiç.

Ama olsun... İstemek de güzel.

Can Yücel

Fikri alandaki kopukluğumuzu, edebiyatla yani yan şubesi şiirle yeniden sağlamlaştırarak, aramızdaki kopukluğu, yıkık köprüleri yeniden inşa ederek iletişime geçmeliyiz. Bu yolda acılarla sıkıntılarla sızılarla mutlaka karşılaşacağız ve bu ağırlığı sırtlanarak taşıyacağız toplumsal olarak evet toplumsal olarak, belki bir süreliğine olsa da buz gibi soğuk esen karlı dağlarda gönüllü veya gönülsüz olsa da yaşayacağız, üşüsek de bu soğukluğu gönüllerimizle ısıtarak, buzları eriteceğiz, vesselam, selamlarıma.

Mehmet Aluç